

обставин у житті жінки ми отримаємо порушення у психіці породіллі, яке проявиться під час пологів або одразу після них. Таким може бути особливий психофізичний стан жінки під час або після пологів.

Також О. Л. Старко пропонує ввести у ст. 117 ККУ ще одну частину, яка б забезпечувала відповідальність жінки-дітовбивці за повторність такого злочину.

Можна додати про співучасть у цьому злочині. Суб'єктом може бути тільки мати новонародженої дитини. Якщо ж це зробить хтось інший – він буде відповідати по закону за ст. 115 ККУ «Умисне вбивство» із обтяжуючими обставинами – умисне вбивство малолітньої дитини.

Отже, розглянувши проблему умисного вбивства матір'ю своєї новонародженої дитини, яка закріплена в ст. 117 ККУ, можна зробити висновок, що головною проблемою, яка заважає жінці у подальшому виховувати свою дитину у достатку та благополучній повній сім'ї є проблема матеріального характеру та збіг тяжких особистих та сімейних обставин у житті жінки.

Можна навести такий узагальнений соціально-психологічний портрет жінки-дітовбивці: вік 18–30 років, освіта середня, родом із сільської місцевості, раніше не судима, не працює, неодружена, проживає у незадовільних житлових умовах, має низький рівень доходів, алкогольною та наркотичною залежністю не страждає, має невисокий рівень інтелекту, як правило, нехтує елементарними нормами моралі. Відносини з батьками характеризуються відсутністю внутрішнього духовного зв'язку. Емоційне напруження, що пов'язане з настанням небажаної вагітності ще більше поглиблюється після розриву відносин з батьком дитини та пропущення строків для проведення абортів. Відчуває гостру потребу у моральній підтримці близьких людей. Відчуття страху, тривоги, гніву змінюються незабаром відчаєм, апатією, розгубленістю. Дитина видається ворогом, психологічний та біологічний зв'язок з нею заздалегідь відкидається, материнський інстинкт та емоції відсутні. Злочин вчинює без співучасників. У вчиненому розкаюється, [1].

У першу чергу таким жінкам не вистачає підтримки насамперед у соціумі та зі сторони держави. Тобто це моральна підтримка та грошова.

Вирішити цю проблему, ми вважаємо, можна поліпшивши економічну ситуацію в країні, яка гарантувала б добре соціальне становище матері, в першу чергу тим, які виховують дітей самі – матерям-одиначкам.

ЛІТЕРАТУРА

1. «Умисне вбивство матір'ю своєї новонародженої дитини (кримінально-правове та кримінологічне дослідження)», 2007 р., канд. наук Старко Оксана Леоніївна, дисертація // інтернет джерело: <http://www.dissertation.com.ua/node/668965>.

2. «Не в грошах щастя», 10.05.2012р., стаття // інтернет джерело: http://news.yottos.ru/%D0%9F%DF_11-05-2012.

3. «Як українок позбавляють виплат при народженні дитини», 02.04.2012р., стаття // інтернет джерело: http://news.yottos.ru/%D0%9F%D8_03-04-2012.

4. «Такса на дітей: скільки коштує народити дитину в Україні», 24.07.2012р., стаття // інтернет джерело: <http://news.yottos.ru/%D0%9F%D0>.

Давиденко Олена Анатоліївна
курсант 3 курсу факультету з підготовки слідчих
Дніпропетровського державного університету
внутрішніх справ
м.Дніпропетровськ
Науковий керівник: Шаблистий В.В.
кандидат юридичних наук, доцент

ДО ПИТАННЯ ПРО ПРОТИДІЮ ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ

Кримінальну відповідальність за торгівлю людьми передбачено ст. 149 Кримінального кодексу (далі – КК) України, що має назву «Торгівля людьми або інша незаконна угода щодо людини». Торгівля людьми або інша незаконна угода щодо людини може мати різноманітні прояви і досить складний механізм вчинення, коли окремі дії, що входять до цього складу, вчиняються різними особами (групами осіб).

Сьогодні значно активізувалася робота із вдосконалення національного законодавства України, у тому числі й кримінального. Очевидно, що ним має передбачатися відповідальність за злочини міжнародного характеру, які визнаються державою та містяться в міжнародних документах, ратифікованих Україною. Можна справедливо твердити, що ступінь повноти охоплення кримінальним законодавством злочинів, передбачених міжнародними документами, значною мірою характеризує дійсне ставлення держави до таких діянь. Розглянемо, як законодавством України вирішується проблема відповідальності за такий ганебний злочин міжнародного характеру як торгівля людьми [1, с. 59].

Для більш обширного розгляду даної теми насамперед необхідно визначити, що ж таке торгівля людьми — це здійснювані в цілях експлуатації або вилучення органів або тканин, вербування, перевезення, передача, приховування, купівля-продаж або отримання людини шляхом загрози силою або її застосування або інших форм примушення, викрадання, шахрайства, обману, зловживання владою або уразливістю положення, або шляхом підкупу, у вигляді платежів або вигод, для отримання згоди особи, контролюючої іншу особу; соціальне явище, що визнається злочином у всіх країнах миру .

Форми торгівлі людьми є різноманітними.

Досить поширеним видом торгівлі людьми в сучасній Україні є торгівля дітьми, що фактично, розпочалася з масового незаконного усиновлення українських дітей іноземними громадянами. Як було встановлено спеціальною слідчою комісією Верховної Ради України, ці дії мали характер завуальованої торгівлі неповнолітніми. Проблема полягає в тому, що розслідування, та й виявлення, таких злочинів — практично неможливе. Транснаціональна злочинність виробила добре відпрацьований механізм здійснення торгівлі людьми, при якому прослідкувати рух «живого товару» надзвичайно важко[2, с. 100].

Ще однією формою торгівлі людьми є торгівля жінками. Щороку десятки тисяч жінок у всьому світі стають предметом торгівлі; їх одурюють, примушують, продають і, в більшості випадків, схилиють до життя і праці в рабських умовах як повії або потогінні виробництва, домашні служниці або дружини. Комісія з прав людини ООН визначила торгівлю жінками як сучасну форму рабства. Незалежно від того, з якою метою здійснюється торгівля жінками і людьми загалом, останні стають при цьому об'єктами з'валтувань, биття і психологічних тортур. Порушення загальнолюдських прав людей, зв'язане з використанням їх як предмету торгівлі, відбувається і в тій країні, звідки їх вивозять, і в тих, куди привозять[3, с. 251].

Не всіх жінок примушують до заняття проституцією, чимала кількість розраховують на роботу, наприклад, домогосподарок, і вірять, що таке працевлаштування може бути законним. Насправді, сам вид діяльності може бути легітимним (на відміну від проституції, яка у більшості країн заборонена), але умови, на які погоджуються жінки, залишаються поза законом. У деяких випадках у жінок відбирають паспорти, що практично унеможливлює їхні контакти з навколишнім світом, зарплатня є, як правило, нижчою за мінімально встановлений рівень, звісно, жодні податки не сплачуються, жодного медичного страхування не надається, тривалість робочого дня перевищує міжнародні норми [4, с. 6].

Загостренню криміногенної ситуації сприяє також те, що сьогодні Україна стала центром міграційних потоків, своєрідною буферною зоною між Західною Європою і державами третього світу. Останнім часом проблема нелегального переправлення осіб, які є громадянами багатьох країн Азії та Африки, через державний кордон України стає дедалі більш актуальною. Це зумовлює підвищену увагу до цієї проблеми як з боку України, так і ЄС [5, с. 251].

На завершення розгляду даної теми, слід зазначити, що жодне з існуючих визначень «торгівля людьми» не відображає повною мірою специфіки даного явища і не охоплює всіх його форм. Для кращого розуміння того, що є торгівля людьми, необхідно усвідомлювати, що це складна дія, що складається з декількох фаз або етапів, сукупність яких дозволяє здійснювати кримінальну експлуатацію людей.

Високі темпи росту торгівлі людьми пояснюються декількома факторами, серед яких: глобалізація торгово-економічних зв'язків, погіршення соціально-економічного становища жінок, надприбуток цього виду бізнесу, збільшення в розвинених країнах потреби в персональному сервісі, ріст нерегульованого використання мережі Інтернет для організації секс-бізнесу і т.д.

Таким чином, незважаючи на існування цілого ряду міжнародних документів, що містять норми, що й передбачають заходи щодо боротьби з експлуатацією людей, особливо жінок і дітей, доводиться констатувати, що в глобальній економіці початку століття жінки й діти виявилися найбільш уразливими з погляду такого роду злочинних діянь.

ЛІТЕРАТУРА

1. Іващенко В. О. Кримінальна відповідальність за торгівлю людьми у законодавстві України. – Юридичний журнал, №8 (38) – 2005р.
2. Іващенко В. О. Торгівля жінками та дітьми. Криміналістичні та кримінально правові аспекти боротьби. – Київ, «Атіка», 2004.
3. Запобігання домашньому насильству і торгівлі людьми. - Київ, 2001.
4. Стенограма та рекомендації «круглого столу» // Сайт Центру «Ла Страда-Україна», <http://www.lastrada.org.ua/readnews.cgi?lng=ua&id=1424>.
5. Запобігання домашньому насильству і торгівлі людьми. - Київ, 2001.

Куліш Олександра Ігорівна

курсант 3 курсу факультету з підготовки слідчих
Дніпропетровського державного університету

внутрішніх справ

м.Дніпропетровськ

Науковий керівник: Шаблюстий В.В.

Кандидат юридичних наук, доцент

ДО ПИТАННЯ ПРО СМЕРТНУ КАРУ ЯК ВИД ПОКАРАННЯ

Життя людини не завжди було найвищою цінністю в суспільстві. Історії відомі такі факти як рабство і продаж людей як тварин, дарували як подарунки один одному, дуже часто траплялися випадки вбивств людей без об'єктивних причин. В наш час чуже часто зустрічаються протиправні випадки заподіяння людині шкоди, але є і законне позбавлення особи життя – смертна кара. Та конституція України передбачає зворотне.

Смертна кара або страта (вища міра покарання) – страта злочинця, чи неугодної владі особи, засудженої на смерть за скоєння особливо тяжких злочинів чи дій, що суперечать державній політиці країни.